

РЕШЕНИЕ

№ 962

гр. Варна, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Г.а

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Деспина Г. Г.а Въззивно гражданско дело № 20223100500446 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивната жалба вх.№ 4777/25.02.2022г от „Дивайн Гардън“ЕООД чрез адв.Ц.А. срещу решението на ВРС-33с-в № 260047/17.01.2022г по гр.д. № 12359/2020г в частите му, с която е признато за установено в отношенията между страните, че

1/ ответникът дължи на ищеца П.Г. сума в размер на **300лв** като уважен частичен иск от общата претенция за сумата **от 2000лв** за неимуществени вреди в резултат на преживени болки и страдания от настъпило увреждане на здравето, причинено на ищеца от „Дивайн Гардън“ЕООД на 13.03.2020г, изразяващо се в луксация на дясна патела и увреждане на медиалния менискус - хоризонтална лезия в задния рог, които неимуществени вреди ищецът е претърпял както при инцидента, така и през времето на възстановяването му, ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от датата на подаване на заявление по чл.410 ГПК пред ВРС - 15.07.2020г до окончателното изплащане на вземането, присъдено на основание издадена Заповед за изпълнение № 3530/27.07.2020г по ч.гр.д.№ 8155/2020г на ВРС-33с-в; както и

2/ ответникът дължи на ищеца П.Г. сума в размер на **1200лв** като уважен частичен иск от общата претенция за сумата **от 7000лв** – имуществени вреди, представляващи

разлика между трудовото възнаграждение, което би получил ищецът от фирма „Блексирама“ АД ЕИК 131457432, в която е работил преди злополуката и обезщетението за временна неработоспособност, получено за периода от настъпване на вредоносното събитие 13.03.2020г до връщането му на работа на 29.06.2020г, ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от датата на подаване на заявление по чл.410 ГПК пред ВРС - 15.07.2020г до окончателно изплащане на вземането, което вземане е присъдено на основание издадена Заповед за изпълнение № 3530/27.7.2020г по ч.гр.д.№ 8155/2020г на ВРС-33с-в.

Навеждат се доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на решението. Налице били редица противоречия, както в мотивите на съда, така и в приетите писмени доказателства, предоставени от ищеца.

Съдът не бил взел предвид основното твърдение в ИМ, от което ищецът се бил отказал в първото по делото о.с.з., а именно, че преди инцидента е бутал количка в оранжерията.

Счита, че показанията на свид.К. относно това дали ищецът бил ползвал количка в градинския център на 13.03.2020г за неотнормими доколкото същият не бил очевидец на случилото се.

Изразява несъгласие с мотивите на съда, че според Заповед № 1/18.09.2019г на Управителя на дружеството било предписано служител на градинския център „Дивайн Гардън“ да придружава външните лица на територията на производствените помещения и оранжерии. Никъде в заповедта не било посочено такова задължение. Напротив, имало забрана за влизането на външни лица на територията на центъра.

Съдът не бил взел под внимание и показанията на свид.Д., който имал преки наблюдения за състоянието на настилката в оранжерии, тъй като работел там. Нещо повече, същият бил очевидец и именно той предприел действия за оказване на първа помощ на ищеца след падането му.

Счита за останали като недоказани твърденията на ищеца за проведен разговор между него и продавачката в магазина.

Намира за неправилни изводите на РС и в частта, в която било прието, че ищецът бил оставен сам в оранжерията да си подготви исканите от него касетки с цветя.

Твърди, че, като не се е съобразил със заповедта и не е изпълнил указанията, поставени върху табелите в градинския център, ищецът сам е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат.

Счита за недоказани твърденията посочени в ИМ, че въззивното дружество в лицето на неговия служител не било реагирало на инцидента, който, въпреки, че било видял инцидента, продължил да си полива растенията в оранжерията. В тази връзка представя писмена справка от „Виваком“ и от „Спешен център“, от които било видно, че първото телефонното обаждане до „Бърза помощ“ за инцидента, било извършено от мобилен номер на служител в центъра. Показанията на свид.Д. потвърждавали това.

Позовава се и несъответствия между заключението на в.л. по назначената СМЕ и представените амб.листи под №№ 256/26.03.2020; № 113/27.03.2020; № 138/25.04.2020; № 289/30.04.2020; № 162/30.04.2020; № 320/14.05.2020; № 218/04.06.2020.

Противоречия са констатирани и в представените от ищеца болнични листове пред ТЕЛК, а именно: ЕР № 2807/01.09.2020г на ТЕЛК към УМБАЛ „Св.Марина-Варна“ЕАД и ЕР№ 3482/21.12.2020г на ТЕЛК към МБАЛ„Св.Анна-Варна“АД. Противно на констатации от ТЕЛК, съдът на база представените болнични листове е направил извод, че неработоспособността на ищеца е била с продължителност два и половина месеца. Съгласно представените болнични листове, а именно: БЛ № Е20200767474/27.03.2020г, БЛ № Е20200767537/ 30.04.2020г, БЛ № Е20201333919/04.06.2020г, всички издадени от „АМЦСМП-Майчин дом“ЕООД, като причина за настъпване на посочената диагноза е „злополука - нетрудова“, което потвърждава тезата, че травмата не била получена от П.Г. при или по повод изпълнение на трудовите му функции.

Възразява се още, че невъзможността на ищеца да реализира трудови доходи от датата на инцидента до м.май, не била поради инцидента, а по поради пандемията от COVID-19. В този смисъл останала недоказана причинно-следствената връзка между инцидента и невъзможността на ищеца да изпълнява трудови функции през процесния период.

Оспорва мотивите на съда досежно изтърпените болки и страдания от ищеца, като видно било от заключението на в.л., че гипсова имобилизация се прави именно за тяхното предотвратяване.

Липсват наведени твърдения в ИМ за продължаващи болки, липсват и доказателства за наложило се оперативно лечение за отстраняване на частта от разкъсания менискус. В.л. в заключението си е посочило, че не може да се установи дали на същото място ищецът имал предшестващи травми в областта на дясна коленна става и независимо е посочил, че е възможно да е била сваляна гипсовата имобилизация.

Свид.Г.а е заявила, че на ищеца му бил правен един ЯМР, когато му махнали гипса, което изключва наведени твърдения за махане, респ. поставяне на гипс=

Единствено съпругата на ищ.Г. твърди наличие на болки и страдания и то в „Спешен център“.

Съдът би следвало да приеме за достоверни показанията на свидетеля-очевидец Д., а не тези на съпругата на ищеца.

Освен това счита, че заповедите на Министъра на здравеопазването във връзка с пандемията от COVID-19, действали по време на процесния период, е следвало да бъдат съобразени от съда при постановяване на обжалваното решение.

Ищецът, видно от писмените доказателства, е работил като управител на ресторант и затова по време на пандемията не му се е налагало да упражнява трудовите си функции поради забраната от М-ра на здравеопазването.

Така оспорва изцяло присъдените в полза на ищеца суми и възразява, че е налице съпричиняване от негова страна.

Поради изложеното моли за отмяна на постановеното решение в обжалваната част.

Претендира разноските за двете инстанции.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил **писмен отговор вх.№ 8074/4.04.2022г от П. Г. Г.**, чрез адв. Я.Я., със становище за правилност и законосъобразност на решението в обжалваните му части и затова моли за оставяне без уважение подадената въззивна жалба и потвърждаване решението на ВРС в тези части.

Претендира разноски за въззивната инстанция.

В исковата с и молба П. Г. Г. излага, че на 13.03.2020г посетил разсадника на ответното дружество "Дивайн Гардън"ЕООД, намиращ се в гр.Варна, Западна промишлена зона /ЗПЗ/ ул."Атанас Москов" №308, от който вече от няколко години закупувал разсад за цветя.

Ищецът искал да закупи значително количество разсад за цветя, предназначен за обект, който поддържал.

Понеже продавачката, работеща в импровизирания магазин - фургон на входа на разсадника, не е била наясно кои растения къде точно се намирали, се е наложило да се консултира с управителите на разсадника.

Тъй като нужното количество било сравнително голямо, ищецът помолил продавачката за съдействие. Тя се допитала до управителите как следва да се процедира, при което техният отговор бил, че тя не трябвало да напуска работното си място, за да обслужи купувача, а следвало да му предостави количка с едно колело, с която клиентът сам да си пренесе растенията от оранжерии до изхода на разсадника.

Продавачката придружила ищеца до мястото, където били оранжерии. Там я видяла зам.управителката на отв.дружество, която й направила забележка да се връща в магазина понеже не трябвало да напуска работното си място.

След дълго разпитване из разсадника ищецът успял да стигне до търсения номер оранжерия. Условието там не били подходящи за посещение от клиенти, незапознати с работния процес и състоянието на пода, който бил кален и мокър. За да се движи по него била необходима определена подготовка, както и заострено внимание, което не било типично за купувач на разсад. Оранжерията не била пригодена за посещение от клиенти. Подът бил покрит и с найлон, който допълнително усложнявал ситуацията.

Твърди се от ищеца, че бил уведомил служителите на разсадника за неподходящите условия в разсадника и възразил срещу това сам да си събира необходимите растения, но му било отговорено, че нямало друг вариант. Тъй като нямал друг избор, ищецът, бутайки количката, сам започнал да я зарежда с разсад. В резултат на условията, в които бил поставен, а именно: да пренася касетките с растенията из оранжерията, да бута количката, да пази разсада и да се съобразява със състоянието на пода, ищецът се подхлъзнал по калния и

мокр под на оранжерията. Почувствал остра болка и макар да се опитвал, не успял да се изправи. Докато лежал на пода, работник от оранжерията продължавал да си полива растенията там, без да му обръща внимание и да реагира на състоянието му. Тъй като никой не му оказал помощ, а болката била много силна, се наложило да извика сам „Бърза помощ“.

Малко преди да пристигне „Бърза помощ“ при него дошла и Зам.управителката на разсадника, която го попитала какво става, но не му оказала никаква помощ.

След като пристигнала „Бърза помощ“, медиците го взели и откарали в Спешния кабинет на МБАЛ „Св. Анна“ - Варна, където му била направена рентгенова снимка и поставена шина на крака, а по-късно кракът му бил гипсиран. Впоследствие, при извършване на ЯМР, било установено, че има луксация на дясна патела и увреждане на медиалния менискус - хоризонтална лезия в задния рог.

Вследствие травмата се наложило да ползва отпуск за временна неработоспособност в продължение на 105 дни. Разликата между получаваното от него трудово възнаграждение и обезщетението за временна неработоспособност за този период възлизало на 7000лв.

Разноските за лечението на травмата, включващо платени процедури, лекарства, изследвания и др. до настоящия момент, възлезли общо на 3000лв.

Неимуществените вреди за преживените болки и страдания през времето на възстановяването му оценява на 2000лв.

При изложеното счита, че отв.дружество „ДИВАЙН ГАРДЪН“ ЕООД не било положил необходимата грижа, изразяваща се в създаването на безопасни условия при извършване на продажбата на тяхната продукция-разсад в стопанисвания от него обект - оранжерия /разсадник/.

Въпреки липсата на безопасни условия в разсадника, ответникът поставил ищеца в невъзможност да получи купуваната от него стока - разсад за цветя, без да посети необезопасената оранжерия, като в резултат от неполагане грижата за обезопасяване на обектите, посещавани от клиенти и поставянето им в невъзможност да получат закупената стока, ако не се обслужат сами, на ищеца били причинени описаните по-горе увреждания.

Така претендира обезщетение общо в размер на 12 000лв, включващо следните суми :
имуществени вреди в размер на 10 000лв, включващи

- сумата от 7000лв, представляваща разликата между трудово възнаграждение, което ищецът би получавал и полученото от него обезщетение за временна неработоспособност за периода от настъпване на вредоносното събитие - 13.03.2020г до връщането му на работа - 29.06.2020г; и

- сумата от 3000лв – вреди, произтичащи от направени разноски за лечението на настъпилата травма, включващи платени процедури, лекарства, изследвания и др., както и

неимуществени вреди в размер на 2000лв - от преживените болки и страдания при инцидента и в периода на възстановяването на получената травма.

С настоящата искова молба е предявен положителен установителен иск за признаване

за установено дължимостта на сумата от общо **2000лв като частично предявен иск от общата претенция за 12 000лв**, присъдена със Заповед за изпълнение № 3530/27.7.2020г, издадена по ч.гр.д.№ 8155/2020г на ВРС, като частичният иск за 2000лв включва следните частични искове:

- сумата от 1200лв - частичен иск от иска общо в размер на 7000лв като разлика между трудово възнаграждение, което би получавал ищецът и полученото от него обезщетение за временна неработоспособност за периода от деликта-13.03.2020г до завръщането му на работа-29.06.2020г;
- сумата от 500лв - частичен иск от иска общо в размер на 3000лв за претърпени вреди в резултат направени разноси за лечението на травмата, включващи платени процедури, лекарства, изследвания и др.;
- сумата от 300лв - частичен иск от иска общо в размер на 2000лв, претендиран за претърпени неимуществени вреди от преживените болки и страдания при инцидента и през времето на възстановяването на ищеца.

Претендират се и обезщетения за забавено изпълнение в размер на законната лихва върху съответните главници, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК пред ВРС - **15.07.2020г** до окончателно изплащане на вземането, което вземане е присъдено на основание издадена Заповед за изпълнение № 3530/27.7.2020г по ч.гр.д.№ 8155/2020г на ВРС-33с-в.

Претендират се разноските, сторени в заповедното производство, както следва: 40лв-заплатена държ.такса, на осн.чл.78 ал.1 ГПК; 300лв-заплатен адв.хonorар, на осн.чл.78 ГПК, както и разноските, сторени за настоящото исково производство.

Ответното дружество „ДИВАЙН ГАРДЪН“ЕООД ЕИК 200733684 със седалище и адрес на управление: гр.Варна, Западна промишлена зона, ул."Атанас Москов" № 308, представлявано от управителите Виктория Светлинова Савова и Мариан Тодоров Маринов, действащи чрез техния пълномощник адв.Цв.А. от ВАК, личен № 1000105990, със **съд.адрес:** гр.Варна ул."Ал.Дякович" № 30 ет.1 офис № 5 - адв.Ц.А., в срока по чл.131 ГПК, е подал **писмен отговор** със становище за неоснователност на исковата претенция, като се излагат сл. **възражения по фактите :**

Изцяло се оспорва фактическата обстановка, описана в ИМ и всички писмени документи.

Признава се единствено, че на 13.03.2020г П.Г. бил посетил разсадника на „ДИВАЙН ГАРДЪН“ЕООД., и по думите на самия ищец нееднократно бил закупувал цветя оттам, с което ответното дружество приема, че ищецът е бил запознат с асортимента на растенията и местоположението на оранжерите.

Според твърденията на самия ищец, той познавал и работещите в Градинския център /ГЦ/.

Не било вярно, че продавачката от магазина на входа на ГЦ не познавала асортимента на растенията.

Невярно било и това, че на ищеца била дадена количка с едно колело, за да си пренесе сам цветята. Твърди се, че в този ден в градинския център работели 10 служители и всеки един от тях бил запознат с продаваните видове растения и с тяхното местоположение, а за подпомагане при избора на растения, в дружеството били назначени продавачи-консультанти.

Възразява още, че било ноторно известен фактът, че купувачите на цветя нанасяли големи поражения върху растенията, когато ги размествали, мачкали, късали и пр. и поради това в оранжериите на ГЦ не се допускали външни лица, а само служителите и работниците в центъра. Със Заповед № 1/18.09.2019г на Управителя М.Маринов било наредено да не бъдат допускани клиенти и външни лица в оранжериите, а също и в производствените помещения в ГЦ на „ДИВАЙН ГАРДЪН". Заповедта била окачена на видно място на входа на градинския център, както и на входа на административната сграда.

При това положение се възразява от ответната страна, че след като ищецът бил редовен техен клиент, то е бил запознат с издадената заповед за забрана клиентите да влизат в оранжериите. По пътеките между растенията, лехите и вътре в оранжериите на видно били поставени място табелки с надпис „Забранено за външни лица". Именно поради това, че ищ.П.Г. бил пренебрегнал заповедта, както и предупреждението от консультанта на входа, с поведението си е допринесъл за нараняването си. Самият той отговорил на предупреждението на продавачката в магазина, че отдавна закупувал цветя от този ГЦ и че желаел сам да си ги избере.

Когато влязъл в Оранжерия № 1, видима от входа на ГЦ, като си избрал и взел на ръце четири големи касетки с цветя, понеже не виждал къде стъпва, се е спънал в подредените вляво на пода касетки с цветя, с което не само, че се наранил, но и нанесъл материални поражения на ГЦ: при падането си намачкал и унищожил общо 207 бр корена с цветя - на пода в оранжерията, както и цветята от касетките, които носил в ръце, когато паднал.

Оспорва се твърдяното от ищеца, че подът на оранжерията бил кален и мокър, тъй като това би довело до травми и на самите работници и служители в ГЦ, а твърдението, че бил покрит с найлон, счита за абсурдно. ГЦ„ДИВАЙН ГАРДЪН"ЕООД съществувал от 10г и до настоящия момент не е имало подобни инциденти нито с работници и служители, нито с други посетители на Центъра.

Оспорва се и това, че на ищеца била предоставена количка с едно колело за пренасянето на градинския разсад. Ако ищецът бе бутал количката из оранжерията, то дори да се бе подхлъзнал, или би се ударил в самата количка, или най-малкото би се подпрял на нея.

Поради това счита за невярно твърдението на ищеца за използването на количка.

Освен това възразява, че именно служител на ответното дружество веднага след

инцидента се обадил на тел.112, което може да се удостовери от разпечатка от мобилния му номер. Впоследствие и продавачът-консултант от магазина на входа е чакала линейката на „Бърза помощ“, като я упътила към мястото, където се е намирал ищецът. Поради причина, че линейката била отишла първоначално на друг адрес, служител от ГЦ бил отишъл да я търси къде се намира и да ги упъти за правилното място. Ето защо счита за обидни отправените от ищеца твърдения по адрес на служителите на ГЦ, които направили всичко необходимо да помогнат на самонадеяния посетител.

Твърди се още, че същият ден, около 16-16.30ч, ищецът П.Г. се върнал с кола заедно с жена /вероятно съпругата му/, като от колата заявил усмихнато на продавачката от магазина до входа на ГЦ, че всичко било наред и нямало проблем, гипсирали го /т.е.крака му/.

На сл.място се оспорва, че ищ.П.Г. би следвало да работи 105 дни и да получава трудово възнаграждение в претендирания размер, тъй като описаният инцидент е станал на 13.03.2020г и това бил първият ден от обявената Пандемия COVID-19, като със Заповед на М-ра на здравеопазването № РД-01-124/13.03.2020г били въведени противоепидемични мерки на територията на Р България, с продължителност до 29.03.2020г, докогато били преустановени посещенията в барове, ресторанти, заведения за бързо обслужване, питейни заведения, кафе, сладкарници и големи търговски центрове тип МОЛ и т.н. Преустановено е било и провеждането на всякакъв вид масови мероприятия, вкл.спортни, културно-развлекателни и научни и т.н. С последващи заповеди са били изменени предходните заповеди, свързани с разпространението на COVID-19, като срокът за въведени противоепидемични мерки е бил удължаван многократно до 13.05.2020г и нататък, а впоследствие били въведени и редица ограничения за провеждане на мероприятия, както на закрито, така и на открито. Тези мерки са известни и на съда и затова счита, че не следвало да бъдат доказвани. Заповедите са обявени публично на сайта на МЗ. По смисъла на издадените заповеди Комплекс „Black sea Rama“ /“Блексирама"/, където ищецът е изпълнявал трудовата дейност, не е работил не само през въпросните 105 дни, а въобще през изминалия туристически сезон и затова се настоява, че ищецът не би могъл да получи трудово възнаграждение в размера, който твърди, респ. претендираната разликата между БТВ и полученото обезщетение за временна нетрудоспособност.

Оспорват се и предоставените с ИМ писмени документи, като се обръща внимание на следното: не било ясно в какви точно взаимоотношения се намира ищецът с работодателя "Блексирама"АД, каква длъжност е изпълнявал, както и какво е било уговореното трудово възнаграждение и останалите условия в трудовия договор. От представеното у-е е видно, че лицето е получавало различни месечни възнаграждения, но липсва документ, от който да е видно какво е основното трудово възнаграждение, което е получавал ищецът и кои са допълнителните компоненти, формиращи посоченото в у-ето БТВ /като напр. извънреден труд/, както и на каква основа е бил осигуряван ищецът.

От представения Фиш за спешна медицинска помощ е видно, че при прегледа ищецът бил в съзнание, нямал отпадни симптоми, зениците му били нормални, имал нормални двигателни реакции.

Сочи, че луксация означава навяхване. За да бъде гипсиран крак/ръка, според ответника следвало да се направи рентгенова снимка, от която да се установи къде е травмата и каква е тя, а също и дали лицето е имало други травми на същото място. Рентгенова снимка не е представена с ИМ. По делото липсват необходимите писмени документи, като напр. болнични листове, направления за специалист, решения от ТЕЛК. Представените амбулаторни листи единствено доказвали посещение при специалист, но същите не могат да се ползват като годно доказателство за установяване болестно състояние / т.е. поставена диагноза/, нито от тях може да се направят изводи за състоянието на ищеца.

Не било ясно дали ищецът изобщо е ползвал болничен, тъй като такъв не е представен, респ. не било ясно на какво основание му било изплатено обезщетението от НОИ. Освен това, не било ясно докога е бил с шина, кога и защо е бил гипсиран кракът му.

Ответникът оспорва представените 2бр касови бонове като нечетливи, като сочи, че нямало представени с ИМ документи за разноси, процедури, лекарства, изследвания и други, макар такива разходи да са претендирани.

Оспорва се и това, че ищецът бил изпитвал болки и страдания. Именно заради това, за да не изпитва болки и страдания, и за да зарасне травмата, му била направена гипсовата превръзка.

Не бил представен документ, от който да се установява кога е била премахната гипсовата му превръзка. Освен това, нямало данни за това какво е наложило извършване на ядрено магнитен резонанс /ЯМР/.

Поради изложеното моли за отхвърляне изцяло предявените от ищеца установителни искове за установяване вземанията, за които е издадена Заповед за изпълнение № 3530/27.07.2020г по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 8155/2020г на ВРС-33с-в.

Така предявените в условията на кумулативно обективно съединяване положителни установителни искове намират правното си основание в разпоредбата на чл.415 ал.3 вр.чл.410 ГПК вр.чл.49 ЗЗД и съединените с тях акцесорни искове с правно основание чл.86 ЗЗД.

СЪДЪТ, като съобрази предметните предели на производство, очертани с въззивната жалба, възраженията на страните и всички доказателства по делото, приема за установено **от фактическа страна:**

От приложеното ч.гр.д.№ 8155/2020г на ВРС-33с-в е видно, че е образувано по подадено от ищеца като заявител срещу настоящото ответно дружество заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, постъпило в деловодството на 15.07.2020г. Въз основа на същото е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 3530/27.07.2020г по чл.410 от ГПК, по силата на която е разпоредено на длъжника "ДИВАЙН ГАРДЪН"ЕООД ЕИК/БУЛСТАТ 200733684 със седалище и адрес на управление: обл.Варна, община Варна, гр.Варна, р-н,Младост“, ЗПЗ, ул.“Ат.Москов“ № 308, да заплати на кредитора П. Г. Г. ЕГН ***** с адрес: гр.Аксаково, обл., Варна, община Варна, ул.“Кап.Петко войвода“ № 14, сумата в размер на 2000лв, представляваща частичен

иск от общ размер 12 000лв за неправомерно увреждане, причинено от ответното дружество на 13.03.2020г, изразяващо се в увреждане на здравето – луксация на дясна патела и увреждане на медиалния менискус – хоризонтална лезия в задния рог, от което са настъпили имуществени и неимуществени вреди в размер на 12000лв, като вземането от 2000лв включва следните частични искове: **сумата от 1200лв**, представляваща частичен иск от общ иск в размер на 7000лв, представляващо разликата между трудово възнаграждение, което би следвало да получава заявителят и обезщетението за временна неработоспособност за периода от настъпване на вредоносното събитие-13.03.2020г до връщането му на работа-29.06.2020г; **сумата от 500лв**-частичен иск от общ иск в размер на 3000лв-вреди вследствие направени и дължими разноси за лечението на травмата, включващо платени процедури, лекарства, изследвания и др., **сумата от 300лв**-частичен иск от общ иск в размер на 2000лв за неимуществени вреди от преживените болки и страдания при инцидента и през времето на възстановяването на заявителя, ведно със **законната лихва** върху главницата, **считано от** датата на подаване на заявлението–**15.07.2020г** до окончателно изплащане на вземането, и сума в размер на **40лв**, представляваща съдебни разноси за заплатена държавна такса, на осн.чл.78 ал.1 ГПК, както и сума в размер на **300лв**, представляваща съдебни разноси за адв.хonorар, на осн.чл.78 ГПК.

Издадената заповед за изпълнение е връчена на длъжника лично и същият в законоустановения срок по чл.141 ГПК е подал възражение срещу нея, поради което в указания на заявителя с разпореждане № 262569/3.09.2020г срок е предявен настоящият иск по реда на чл.415 ал.3 вр. ал.1 т.1 ГПК.

Предвид изложеното е налице идентитет между процесните вземания с това по заповедта и затова производството по делото е допустимо.

Няма спор между страните единствено по отношение на факта, че инцидентът с ищеца е станал на 13.03.2020г на територията на оранжерията, намираща се в ГЦ, собственост на отв.дружество

Спори се по фактите относно механизма на инцидента и дали ищецът е влязъл в оранжерията в нарушение на издадената от Управителя на ответното дружество заповед.

Със Заповед № 1/18.09.2019г /л.42-І/ на Управителя М.Маринов е било наредено да не бъдат допускани клиенти и външни лица в оранжериите, а също и в производствените помещения в ГЦ на „ДИВАЙН ГАРДЪН“.

С последваща Заповед № 1/23.10.2019г е наредено от управителя на отв.дружество достъпът на външни лица на територията на производствените помещения и оранжериите, *да се осъществява* само и единствено с придружаващ служител на ГЦ, като е посочено, че ГЦ не носи отговорност при неспазване на заповедта от външни лица.

От представена извадка от Заповедната книга за периода 1.01.2019-31.12.2019 /л.114, 113-І/ е видно, че горепосочената заповед е била вписана в нея.

Събрани са **гласни доказателства** чрез разпита на **свидетелите: А.В. Г.а** /л.96, гръб-І/, сочена от ищеца и негова съпруга, и **С.Р. Д.**, сочен от ответната страна, който работи като

продавач-консултант при отв.дружество. Така изложеното и от двамата свидетели съдът преценява при условията на чл.172 ГПК, като съобразява на първо място, че свид.А.Г.а не е присъствала на случилото се, а е била уведомена от съпруга си, докато свид.Светломир е бил на работа и е станал очевидец на случилото се понеже се намирал в близост до ищеца – на 15м, и описва с подробности обстоятелствата около инцидента: ищецът бил влязъл в оранжерията и си подготвял пълни касетки с цветя, за да ги изнесе до магазина. Но бил направил една основна грешка – бил сложил 4 касетки една върху друга и когато тръгнал да излиза, понеже не виждал къде стъпва, в един момент залитнал и паднал с касетките върху цветята, наредени отстрани на земята. По обясненията му във всички оранжерии от край до край била черна изкуствена, нехлъзгава, пропускала вода, но не се пързала и не била като найлон. Свидетелят изтичал при ищеца, попитал го какво става и „тоя каза, че много го боли“. Понеже докато тичал, телефонът му бил паднал на земята, извикал колегите си и един от тях се обадил на 112. Линейката се забавила, както разбрал впоследствие от шофьора ѝ, че им били подали погрешен адрес. Свидетелят отвел лекарката при ищеца и помогнал да качат ищеца на носилката и го откарали. Вечерта оставал изненадан, че мъжът се върнал заедно с жена си; бил с гипсиран крак, но бил весел, а не разстроен и казал, че нямало счупено, всичко било наред; казал „Чао“ и заминали с колата на жена му, а неговата останала на паркинга, като само взели нещо от нея.

Свидетелят излага още, че по принцип клиентите трябвало да влизат в оранжерии с разрешение или да бъдат съпроводени от някой от продавачите-консултанти, за което имало издадена изрична заповед и това важало предимно за хора, които купували цветя на едро. Всеки един клиент бил длъжен да отиде първо при продавач-консултанта и това важало предимно за хора, които купували цветя на едро.Въпреки това имало клиенти, които се възползвали и влизали директно в оранжерии, макар да имало поставени бележки навсякъде, на които пишело, че клиентите нямали право.

По делото са представени писмени доказателства – фиш, изд. от Център за спешна медицинска помощ /ЦСМП/, за приет сигнал от тел.112 по повод обаждане от GSM № 0887059007 - последният бил посочен като номер за обратна връзка във фиша на ЦСМП /л.75-78, 136-139-І/.

По делото са събрани гласните доказателства чрез разпита на **свид.Е.И.К.**, който излага, че е бил снабдител в „Блексирама“ и зареждал с цветя от разсадника; бил посещавал „Дивайн гардън“ по нареждане на г-н П.Г.. Излага ,е само първия път му донесли разсада; взели го, разходили го из парника, показали му цветята. Той посочвал кои цветя иска и една от жените-работнички му ги натоварвала в количка и ги придвижвала до касата. При следващите му посещения сам се обслужвал. Понякога само проверявали колко бройки бил взел и казвали на касиерката колко да му фактурира за плащане. Вътре в оранжерията било влажно и кално. Товарел разсада на количка, която не била удобна понеже имала две дръжки и едно колело и не била стабилна ; случвало му се и той да се подхлъзне. Посочва, че 12 години бил работил в „Блексирама“ и че бил ходил 13-14 пъти, без да уточнява за кой период от време е това, тъй като впоследствие се изяснява, че в деня на инцидента не е

присъствал. Трудовото му правоотношение е било прекратено от 1.03.2020г, а преди това от 1.12.2019 до 1.03.2020 е бил в отпуска и не бил посещавал разсадника.

По делото са приети множество медицински документи: фиш за спешна медицинска помощ от 13.03.2020г; лист за преглед на пациент в Спешно отделение при МБАЛ „Св.Анна-Варна“ АД; амбулаторни листи с №№ 3073/13.03.2020г; 256/ 26.03.2020г; 113/27.03.2020г; 138/25.04.2020г; 162/30.04.2020г; 289/30.04.2020г; 320/14.05.2020г, въз основа на които **в.лице д-р Д.Д.** е изготвил **заклучението** от 8.04.2021г /л.80-83-I/, неоспорено от страните и прието от съда като обективно и компетентно дадено, от което се установява, Павел Г.Г. е получил комбинирана травма в областта на дясното коляно с изкълчване на дясното коленно капаче, разкъсване на задния рог на вътрешния менискус, което травматично увреждане може да бъде получено при директна травма в областта на дясното коляно или при индиректна травма - внезапно форсирано извиване на дясната колянна става при фиксирано стъпало.

След получаването на такива травматични увреждания е налице болка, т.к. е нарушена функция на крайника, налице е отток в областта на коленната става и невъзможност за придвижване. Поради нарушената функция се извършва репозиция и се поставя гипсова имобилизация. При продължаващи болки /„блокаж на коляното“/ понякога се налага оперативно лечение за отстраняване на частта от разкъсания менискус.

Проведеното при П.Г. лечение и е било чрез обездвижване, рехабилитация /два рехабилитационни курса/, приемане на обезболяващи лекарства.

В устните обяснения пояснява, че възстановяването при ищеца е било в рамките на 2-3 месеца при правилно проведено лечение. При такива травматични увреждания и при правилно лечение реално е възможно пълно възстановяване.

В настоящия случай няма данни на ищеца да се е наложило и да е било проведено оперативно лечение за отстраняване на частта от разкъсания менискус.

Прието е и **допълнително заключение на 11.11.2021г** /л.164 и сл.-I/, в което в.л. д-р Д. обяснява, че от представените рентгенографии и диск, съдържащ направените рентгенографии, се установява изкълчване на дясното коленно капаче, което се получава при удар в областта на колянното капаче, респ. при падане и удар в подлежащата настилка. От представените рентгенографии не може да бъде установено дали е имал предшестващи травми в областта на дясната колянна става. От приложената медиц.документация – Амб.л. № 137/ 25.04.2020г, било видно, че по време на прегледа Г. е бил със свалена гипсова имобилизация; а от Амб.л.№ 162/ 30.04.2020г е видно, че бил с поставена гипсова имобилизация. Според Амб.л.№ 289/30.04.2020г, 10.20ч, е видно, че по време на прегледа е бил без гипсова имобилизация. В Амб.л.№ 320/ 14.05.2020г е посочено, че гипсовата имобилизация била свалена, а според Амб.л. от 4.06.2020г бил с поставена гипсова имобилизация.

Според вещото лице в тези документи не се съдържали дата, на която да е била отстранена гипсовата имобилизация, а също не се съдържат указания за повторно слагане на

гипсова имобилизация. В устните си обяснения в с.з на 17.12.2021г пояснява, че било възможно гипсовата имобилизация да е била сваляна за извършване на някакво изследване, за което би била пречка, а след това тя да се постави отново. В тази част съдът не кредитира заключението на вещото лице, тъй като същото съдържа само предположение, но не и извод на базата на обективни факти и данни. Освен това, доколкото в тази част амб.листи обективират свидетелски показания, за анализа им не са необходими специални знания и затова съдът може да формира самостоятелни фактически изводи, които се опират на формалната логика.

В амб.листи от проведени при двама различни лекари консултативни прегледи на дати 26 и 27.03.2020г /л.15 и 16-I/ е констатирано поставената гипсова имобилизация.

В амб.лист от **25.04.2020** /л.17-I/ е отразено, че наложената имобилизация впоследствие е била свалена и е предписана терапия РЕХАБИЛИТАЦИЯ в спортния диспансер.

В двата амб.листа с дата **30.04.2020г** е отразено следното: в този под **№ 289, изд.от д-р С. в 10.20ч** на посочената дата /л.18-I/ за обективно състояние е посочено наличието на липса на имобилизация без циркулаторни нарушения в областта на десен долен крайник, като за предписана терапия е посочена препоръка за продължаване временната нетрудоспособност. Смисълът на изложеното, макар и граматически неправилно, следва да се разбира, че не се констатира от лекаря, извършил прегледа, такава имобилизация. В амб.лист от същата дата под **№ 162, издаден от д-р Г. в 14.20ч** /л.20-I/ за обективно състояние е посочено, че е свалена гипсовата имобилизация, но лицето е съобщило за болки и затруднена флексия и екстензия в областта на дясната колянна става и затова предписаната терапия е РЕХАБИЛИТАЦИЯ и покой.

В амб.л. от **14.05.2020** /л.19-I/ отново е отразено, че гипсовата имобилизация е свалена, а за терапия е написано „с мнение за ЯМР“.

При това положение се налага фактическият извод, че гипсовата имобилизация на ищеца е била свалена най-късно към дата 25.04.2020г. Да се мисли, че това е продължило и след посочената дата, би противоречало на констатираното от вещото лице за проведени два курса на рехабилитация, каквото е било предписанието в амб.л. от 25.04.2020г, а и продължителното гипсиране би попречило на провеждането им. Освен това, според заключението на в.л. няма данни за влошаване състоянието на ищеца. Тъкмо обратното. Посочено е, че в резултат на правилно проведеното лечение е настъпило пълно възстановяване.

По делото е прието като доказателство **Експертно решение /ЕР/ на НЕЛК № 2855/201/22.10.2020** /л.141-I/, с което е **отменен изданието на ищеца болничен лист № Е20201333919**, с който е призната временната му неработоспособност за **периода 26.05.2020-24.06.2020**, като е върнато на ЕР на ТЕЛК за аргументирано произнасяне. Ищецът не представя последващи доказателства в тази насока, т.е. да е издадено последващо Решение на ТЕЛК за продължаване на болничните му. Така, въпреки

твърдяното от ищеца, че се бил върнал на работа на 29.06.2020г, съдът прави фактическия извод, че дори това да е било така, то не е поради продължителното влошено здравословно състояние. Затова приема, че от датата на контузията периодът за възстановяване не е бил повече от два месеца. Връщането на ищеца на работа в по-късен момент може да се мисли, че е било обусловено от въведените противоепидемични мерки в страната и въведените ограничения за заведенията за обществено хранене и хотели, какъвто е и предметът дейност на работодателя на ищеца „Блексирама“ АД, информацията за която е публична /<https://www.blacksearama.com/bulgarian/>

Що се отнася до получените от ищеца доходи през процесния период за месеците март - май 2020г.

Главното и пълно доказване за установяване размера на получаваното от него БТВ към датата на инцидента, като и за размера на полученото от него обезщетение, е за ищеца.

Съобразно разпределената доказателствена тежест, ищецът е представил в о.с.з. на 23.04.2021г писмени доказателства – копие от ТД № 43/16.05.2009г, ведно с ДС към него от 27.12.2018г, длъжността х-ка за управител на хотел, по отношение на които, макар съдът да не е постановил нарочно определение за приемането им, следва да се считат за приобщени към доказателствения материал /като са останали прикачени към корицата на делото/, след като съдът е дал възможност на отв.страна да изрази становище с писмена молба, такава е била подадена с вх.№ 286497/11.05.2021 /л.101-І/, в отговор на която е постъпил и писмен отговор от ищцовата страна, докладвани в о.с.з. на 18.06.2021, без да е постановено изрично изключването им от доказателствения материал.

От съдържанието на ТД се установява, че ищецът заема длъжността „УПРАВИТЕЛ РЕСТОРАНТ“ с код по НКПД 13153009 с ОМТВ 3594лв и допълнително ТВ за ПТСПО, като размерът на ОМТВ е бил изменен с ДС от 27.12.2018г на **4108лв.**

От съдържанието на приложената длъжностна характеристика е видно, че същата се отнася до трудовите функции за длъжността „УПРАВИТЕЛ НА ХОТЕЛ“, поради което същата няма касателство към заемащата от ищеца длъжност „УПРАВИТЕЛ НА РЕСТОРАНТ“ и затова като неотнормируемо към предмета на спора доказателство не следва да бъде обсъждана.

От ищеца с ИМ е представено само удостоверение, издадено от „Блексирама“ АД /л.22-І/ за получени доходи от него, като е посочено, че имал облагаем доход по ЗДДФЛ, както следва:

за м.01.2020 - 4354,48лв

за м.02.2020 – 4354,48лв

за м.03.2020 – 1793лв +

435,45лв /обезщетение по чл.40 ал.5 КСО/

за м.04.2020– 0лв /т.к.обезщетенията за временна неработоспособност се изплащат от НОИ, а не от работодателя/

за м.05.2020 - 0лв /по аналогични причини/

за м.06.2020 – 791,73лв - облагаем доход по ЗДДФЛ

за м.07.2020 – 4379,13лв - облагаем доход по ЗДДФЛ

за м.08.2020 – 4379,13лв - облагаем доход по ЗДДФЛ

Представена е сл.бележка от НОИ /л.23-І/ за изплатените на ищеца от НОИ суми за обезщетение поради временна неработоспособност, както следва:

м.03.2020 – 1126,88лв

м.04.2020 - 2253,76лв

м.05.2020 – 1577,63лв

Въз основа на горната фактическа установеност съдът прави следните **правни изводи**:

Макар ВРС **неправилно да е определил правната квалификация** на предявените в условията на кумулативно обективно съединяване главни искове за признаване вземането на ищеца за парично обезщетение от непозволено увреждане като такива с правно осн.чл.422 вр. чл.415 ал.4 ГПК вр. чл.124 ГПК, както и във вр.чл.49 и чл.45 ЗЗД, вместо такава по чл.415 ал.3 вр.чл.410 ГПК вр.чл.49 ЗЗД, като карен резултат това не води до обезсилване постановеното първоинстанционно решение доколкото съдът се е произнесъл по претенциите, с които е бил сезиран, правилно е разпределена доказателствената тежест и е обсъдил релевантните за спора факти и установяващите ги доказателства.

Така предявените положителни установителни искове с правно основание чл.415 ал.3 ГПК са за установяване съществуването на вземане за парично обезщетение, произтичащо от непозволено увреждане на осн.чл.49 ЗЗД.

Исковете са допустими, тъй като са подадени в срока по чл.415 ал.3 ГПК в отговор на своевременно постъпилото от длъжника възражение по заповедното производство и имат за предмет вземанията, посочени в заповедта по чл.410 ГПК.

Отговорността по чл. 49 ЗЗД настъпва, след като натовареното с работата лице при или по повод на изпълнението ѝ, виновно причини вреди на пострадалия.

Съгласно разясненията, дадени с ППВС № 7/1958г, отговорността по чл.49 ЗЗД, е за чужди виновни противоправни действия и има обезпечително-гаранционна функция. За възникване на отговорността е необходимо наличието на кумулативно изискуемите предпоставки: вреда, причинена на пострадалия от лице, на което отговорният по чл.49 ЗЗД е възложил работа; вредите да са причинени при или по повод изпълнението на работата, възложена от ответника и работникът да има вина за причинените вреди.

Лицето, което е възложило работата може да се освободи от тази отговорност, ако се установи, че лицето, на което е възложена работата, не е причинило никаква вреда; ако неговите действия не са виновни и противоправни или ако вредата не е причинена при или

по повод на възложената му работа.

С ППВС № 17/1963г, допълнено с ППВС № 4/1975г са дадени задължителни указания по повод прилагането на чл.45 /49/ ЗЗД и чл.50 ЗЗД. Основанието за ангажиране отговорността по чл.45, респ. чл.49 ЗЗД, е наличие на виновно поведение на дееца, в резултат на което са били допуснати нарушения на предписаните и общоприети правила по повод ползването на вещта, съобразно нейното предназначение, т.е. не се касае за вреди, настъпили в резултат на специфичните свойства на вещта.

За уважаването на иска, в тежест на ищеца е да установи правнорелевантните факти : противоправно поведение на служител на ответника, изразяващо се в конкретно действие/бездействие; действително претърпени вреди от ищеца, които да са настъпили вследствие на противоправно поведение на служител на ответника; причинна връзка между вредата и неправомерното действие/ бездействие на служител/и на ответника; размер и характер на понесените вреди.

В тежест на ответника е да установи наведените от него положителни твърдения за факти, от които черпи благоприятни за себе правни последици – наличието на обстоятелства, изключващи, респ. погасяващи дължимостта на претендираните суми, в случай че ищецът докаже тяхната дължимост.

Няма спор между страните относно факта, че инцидентът се е случил на посоченото време и място – по обяд на 13.03.2020г, в една от оранжериите на ГЦ на отв.дружество, като в резултат от падането му на земята се е получила луксация на патела, т.е. изкълчване или изместване /без счупване/ на коленното капаче, от което са настъпили вреди за ищеца - неимуществени и имуществени, т.е. налице е и причинно-следствена връзка между травматичното увреждане и влошеното здравословно състояние на ищеца, изразяващо се в преживени болки и страдания, както физически, така и емоционални, а също и имуществени вреди, произтичащи от материални загуби поради невъзможността да работи, за да получава полагащото му се трудово възнаграждение.

Основният спорен въпрос по фактите е относно механизма на настъпилата увреда и дали ищецът с поведението си е допринесъл за това, т.е. дали е налице съпричиняване.

Макар да сочи, че П.Г. бил отишъл да закупува цветя за обект, който поддържал и както впоследствие пояснява - за ресторанта, на който е управител в „Блексирама“, и че инцидентът е станал през деня, в работен ден /13.03.2020 – петък, първият ден на обявения локдаун заради епидемията от COVID-19/, същият не е бил обявен от работодателя за трудова злополука, за каквато и липсват твърдения, а и от представените доказателства от НОИ няма данни да е била обявена за такава. Затова може да се мисли, че ищецът не е бил там във връзка с изпълнение на трудовите му функции, каквито, очевидно, не би могло да му бъдат вменени с оглед заеманата от него ръководна длъжност на управител на ресторант/за която не представя длъжността характеристика, а представената такава за управител на хотел няма касателство към спора/.

На сл.място. Съдът приема за невярно твърдяното от ищеца относно състоянието на пода в оранжерията—че било кално и хлъзгаво. Както се изяснява от показанията на свид.Д. настилката във всички оранжерии била специална - черна изкуствена, нехлъзгава, пропускала вода, но не се пързалияла и не била като найлон. Да се приеме обратното, би означавало, че това би било опасно дори и за самите служители при ежедневната им работа в оранжерии и причина за множество трудови злополуки.

Анализът на събраните по делото гласни и писмени доказателства /показанията на свид.Д. кореспондират на писмените документи за приет сигнал от тел.112 от GSM № 0887059007 , за който ищецът не твърди да е неговият номер или на съпругата му/, от което се налага извод за неоснователност на твърдението му, че служителите на отв.дружество не му били оказали помощ.

Поради изложеното подлага се на съмнение и твърдяното от ищеца относно механизма на инцидента. При положение, че главното и пълно доказване е в негова тежест и същото не е проведено успешно доколкото показанията на свид.Ан.Г.а не обективират преки впечатления за случилото се, каквито няма и свид.Е.К.. Макар последният да сочи, че е работил 12г. като снабдител в „Блексирама“ и да бил посещавал многократно разсадника по поръчение на ищеца, става ясно, е същият не е присъствал на инцидента на 13.03.2020г, тъй като от 1.12.2019г до 1.03.2020г е бил в отпуска, след което трудовото му правоотношение е било прекратено с работодателя на ищеца-„Блексирама“. При това положение съдът приема разказаното от свидетеля за състоянието на пода в оранжерии към датата на инцидента, и за свободния допуск до вътрешността на оранжерии, за неактуално към датата на инцидента. Може да се мисли, че неговите посещения датират много преди датите на издадените заповеди от 18.09.2019г и от 23.10.2019г, още повече, че снабдяване с разсади за цветя очевидно не се прави в началото зимния сезон.Аналогични са разсъжденията и по отношение наличието на специална настилка на пода в оранжерии. Дори такава да не имало преди, от това не може да се направи извод, че впоследствие не е била поставена такава.

Така изложеното от свид.Д. опровергава твърденията на ищеца и затова следва да се приеме, че инцидентът, макар действително да е станал на територията на оранжерията в посочения ден и час, не се е осъществил по начина, заявен от ищеца. От показанията на свид.Д. става ясно, че настилката във всички оранжерии, от край до край, била черна изкуствена, нехлъзгава, пропускала вода, но не се пързалияла и не била като найлон, както се твърди от ищеца и че било хлъзгаво и кално /да се мисли противното, би означавало, че теренът би бил опасен дори за самите служители на ГЦ при тяхната ежедневна работа из оранжерии/. В подкрепа на това, че имало издадени заповеди, които са отбелязани надлежно в заповедната книга, свид.Д. казва, че навсякъде из ГЦ имало поставени забранителни табели и въпреки това някои клиенти си позволявали да влизат директно в оранжерии. Ето защо може да се мисли, че ищецът е постъпил по този начин доколкото самият той излага, че вече от няколко години бил купувал разсад за цветя от там и вече като запознат с разположението на оранжерии и асортимента в тях, в нарушение на

наложените ограничения за клиенти, без да изчака да бъде придружен от подавач-консултант, очевидно сам е влязъл вътре в оранжерията, за да се обслужи.

Налага се извод, че с поведението си П.Г. сам е допринесъл за случилото се, след като самоволно, в нарушение на обявената забрана, е влязъл в оранжерията на ГЦ и като е взел наведнъж 4 касетки с цветя, не е виждал къде стъпва, което е довело до падането му и изкълчването /луksация/ на коленното капаче.

За виновно поведение от страна на служителите на отв. дружество може да се приеме това, че същите не са възпрепятствали самоволното влизане на П.Г. на територията на оранжерията без придружител, с което са допуснали ищецът да наруши издадената от управителя на отв.дружество Заповед № 1/23.10.2019г /актуалната към момента на инцидента/, по силата на която достъпът на външни лица на територията на производствените помещения и оранжерии е бил ограничен и е следвало да бъде осъществяван само с придружаващ служител от ГЦ, т.е. не са били изпълнени предписаните от самото дружество правила, касаещи посещението на ГЦ на «Дивайн Гърдън» от външни лица.

Така, за настъпването на вредоносният резултат ищецът с поведението си е допринесъл за същия, което мотивира съда да приеме, че е налице **съпричиняване в размер на 50%** и това следва да бъде съобразено при определяне общия размер на обезщетенията.

I ПО ОТНОШЕНИЕ ОБЕЗЩЕТЕНИЕТО ЗА НЕИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ,
претендирани общо за сумата от 2000лв, от които частичният иск е в размер на 300лв

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде определен от съда по справедливост съгласно чл.212 КТ, препращаща към правилата на деликтната отговорност по чл.52 ЗЗД. Съобразно задължителните указания, дадени с ППВС № 4/1968г т.11, това не е абстрактен критерий, а следва да се преценят конкретните обстоятелства, при които е настъпил инцидентът, начинът на извършването му, характерът на увреждането, степента на претърпените болки и страдания и времето, през което същият пострадалият ги е търпял и те са отшумели или е настъпило допълнително влошаване на здравето и продължава да търпи болките и страданията. Обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

В процесния случай се установи, при носенето на 4бр касетки с разсад за цветя, като не е виждал къде стъпва, ищецът е изгубил равновесие и е паднал на земята, което е довело до луксация на дясната патела, т.е. изкълчване/изместване на дясното коленно капаче и увреждане на медиалния менискус - хоризонтална лезия в задния рог, което е наложило обездвижването на крайника чрез гипсирането му, без оперативна намеса, като периодът на възстановяването му е продължил за времето от 13.03.2020г до 25.05.2020 /предвид данните за ползваните отпуски по болест и изплатеното обезщетение за това по реда на чл.162 КТ/ и същият се е възстановил напълно, без последващи усложнения.

Съдът съобразява, че интензитетът на претърпените болки от горното увреждане действително е много силен при самия инцидент и при поставянето на гипсовата

имобилизация, след което са с по-малка интензивност.

Съдът съобразява и причинените неудобства – за времето, през което е бил с обездвижен долен крайник, същият не е можел да се придвижва свободно, да управлява МПС.

Съпоставени с естеството на самото увреждане, колкото и неприятно и болезнено като преживяване да е, се касае за травмиране /без счупване/ на долен крайник в областта на коляното, без последващи усложнения. Това предполага временно разстройство на организма, без да става реч за трайно увреждане или за множество травматични увреждания на тялото с дълготрайни последици и усложнения.

Макар преживяването на една травма физическа или психическа да е индивидуален процес, данните по делото не налагат извод за изпадането на ищеца в такова тежко физическо или емоционално състояние, при положение че от съвпадащите показания на двамата свидетели се изяснява, че след проведената манипулация в Спешния център същият, заедно с жена дори се бил върнал до ГЦ, бил в добро настроение и казал на свид.Д., че всичко било наред и нямало счупване, и след като взели нещо от неговата кола, която останала на паркинга пред ГЦ, се качил в колана на съпругата си и си заминали.

При горепосочените обстоятелства и съгласно принципа за справедливост, съдът приема, че присъждане на обезщетение в размер на 2 000лв би компенсирало ищеца за претърпените физически болки и страдания и емоционални такива.

След отчитане горепосочения процент съпричиняване от 50%, определеният размер на обезщетението от 2000лв следва да **бъде редуциран наполовина, т.е. на 1000лв.**

При това положение предявеният частичен иск за сумата от 300лв следва да бъде уважен до посочения размер.

II ПО ОТНОШЕНИЕ ОБЕЗЩЕТЕНИЕТО ЗА ИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ,
претендирани общо за сумата от 7000лв, от които частичният иск е в размер на 1200лв.

Предвид нормата на чл.42 ал.1 КСО, уреждаща срока за изплащане на обезщетението за временна неработоспособност поради общо заболяване, който е **от първия ден на настъпването до възстановяване на работоспособността**, и данните по делото за изплатени на ищеца обезщетения от НОИ за месеците март, април, май 2020г, следва да се приеме, че през този период ищецът е бил във временната неработоспособност, когато е протекло възстановяването му без твърдения и данни за влошаване на състоянието или за настъпили усложнения, наложили продължаване на срока на неработоспособността. В подкрепа на тези разсъждения е и отмяната на издадения болничен лист за времето от 26.05.2020-24.06.2020, без данни за издаден последващ съобразно указанията на НЕЛК , което е в тежест на ищцовата страна.

Така, след съответните аритметични пресмятания следва, че разликата между полагащото се на ищеца ТВ /като за база се взема основното ТВ в размер на 4108лв, след като ищецът не представя надлежни доказателства за размера на брутното си ТВ/, придобива следния числов израз:

за м.март 2020г – при изплатени на ищеца ТВ 1793лв за отработените дни преди 13.03.2020 + 435,45лв /изпл.по чл.40 КСО за първите 3 дни от настъпилата неработоспособност/ + 1126,88лв /изпл. от НОИ по чл.42 КСО/ или общо 3355,33лв, разликата до 4108лв е равна на **752,67лв**

за м.април 2020г – изплатеното обезщетение от НОИ е в размер на 2253,76лв и разликата до ОТВ е равна на **1854,24лв**

за м.май 2020г – изплатеното обезщетение е в размер на 1577,63лв, а полагащото се ТВ за работните дни до 23.05.2020г /при отчитане на официалните празници и че отмененият болн.лист е от 26.05., т.е. за 15 раб.дни/ би било 2934,30лв, така разликата е равна на **1356,67лв**

Или, общият сбор за трите месеца е равен на 3963,58лв, до който размер претенцията за обезщетение за имуществени вреди е доказана по размер. След отчитане горепосочения процент съпричиняване - 50%, размерът на обезщетението от 3963,58лв следва да **бъде редуциран наполовина, т.е. на 1981,79лв**. Така за разликата над посочената сума до общо претендираната от 7000лв искът е неоснователен.

При това положение предявеният частичен иск в размер на 1200лв следва да бъде уважен.

Доколкото сумите по предявените частични искове /300лв и съотв.1200лв/ са под доказаните по основание и размер общо претендирани суми /2000лв и съотв.7000лв/, то същите следва да бъдат уважени изцяло при съобразяване задължителните указания, дадени в т.2 от ТР № 3/22.04.2019г по тълк.д.№ 3/2016г на ОСГТК на ВКС: „Решението по уважен частичен иск за парично вземане се ползва със СПН относно правопораждащите факти на спорното субективно материално право при предявен в друг исков процес иск за защита на вземане за разликата до пълния размер на паричното вземане, произтичащо от същото право“.

Определените суми за двете главници следва да бъдат присъдени ведно с **обезщетението за забава**.

При вреди, настъпили от непозволено увреждане, съгл.нормата на чл.84 ал.3 ЗЗД, обезщетението за забавено изпълнение се дължи от датата на деликта, тъй като длъжникът се счита изпаднал в забава и без покана.

В настоящия случай обезщетението за забавено изпълнение в размер на законната лихва върху главницата за неимуществени вреди се претендира от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК пред ВРС-15.07.2020г до окончателно изплащане на вземането.

При това положение акцесорният иск следва да бъде уважен от посочената дата доколкото присъждането на обезщетение за времето преди посочената дата, т.е. за периода от 13.03.2020г до 15.07.2020г би било плюс петитум.

Като краен извод се налага отмяна на постановеното от ВРС решение доколкото въззивният съд е формирал други правни изводи.

По разноските

Както за първата, така и за въззивната инстанция, размерът на разноските в полза на всяка от страните следва да бъде определен съразмерно уважената и респ. отхвърлената част от общо претендираните размери на обезщетенията от 2000лв и от 7000лв съответно, при отчитане факта, че по отношение на третия предявен частичен иск за имуществени вреди за сумата от 500лв от общо претендирани 3000лв, същият е бил отхвърлен от ВРС, срещу която част не е подадена въззивна жалба и решението е влязло в законна сила.

Така, по отношение на ИЩЕЦА

На осн.чл.78 ал.1 ГПК същият има право на разноски за първоинст.производство, както и за образуването на заповедното производство съобразно задължителните указания, дадени с т.12 на ТР 4/2013г

От представения списък по чл.80 ГПК /л.167-I/ е видно, че същият е направил следните разходи:

- в заповедното производството по чл.410 ГПК: д.такса - 40лв; адв.възнагр-е -300лв с вкл. ДДС или общо **340лв**
- в исковото производство по чл.415 ГПК, за първата инстанция : д.такса - 110лв; за депозит за СМЕ– 150лв или общо **260лв**
- за въззивната инстанция: заплатен адв.хонорар от **300лв** с вкл. ДДС

Или, **всичко общо** е равно на **594лв**

по отношение на ответника, видно от представения списък /л.34/ и доказателства по делото същите са :

- за заповедното производство: адв.възнагр-е -**360лв** с вкл. ДДС
- за първоинст.производство: за СМЕ – 150лв; д.такса за 4бр у-е - 20лв ; депозит в.лице за доп.СМЕ - 120лв ; адв.възнагр-е – 1068лв с вкл.ДДС. Доколкото по отношение на последното ищцовата страна своевременно е заявила възражение за прекомерност само пред първата инстанция и изрично е посочила, че не прави такова по отношение размера за въззивното производство, същото като основателно, съгл.чл.78 ал.5 ГПК, следва да бъде уважено и размерът на адв.възнаграждение бъде редуциран до установения минимален такъв за този вид искове с определен материален интерес, съгл.чл.7 ал.2 т.4 от Наредба № 1/2004г , възлизащ на 890лв. Така общия сбор на разноските за първата инстанция е равен на **1180лв**
- за въззивното произв-во: д.такса - 50лв; адв.възнагр-е -1068лв с вкл. ДДС или общо**1118лв**.

Или, **всичко общо** е равно на **2658лв**

Така в полза на ищеца, съразмерно основателната част от претендираните суми, възлизаща общо на 2982лв, следва да се присъдят разноски от **147,61лв** , на осн.чл.78 ал.1 ГПК.

В полза на ответното дружество, съразмерно неоснователната част от претендираните

суми, възлизаща общо на 9018лв, следва да се присъдят разноски от **1997,48лв**

Воден от горното и на осн.чл.271 ал.1 ГПК, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението на ВРС-33с-в № 260047/17.01.2022г по гр.д.№ 12359/2020г в частите му, с която е признато за установено в отношенията между страните, че

1/ ответникът дължи на ищеца П.Г. сума в размер на **300лв** като частичен иск от общо претендираната сума за 2000лв - неимуществени вреди в резултат на преживени болки и страдания от настъпило увреждане на здравето, причинено на ищеца от „Дивайн Гардън“ЕООД на 13.03.2020г, изразяващо се в луксация на дясна патела и увреждане на медиалния менискус - хоризонтална лезия в задния рог, които неимуществени вреди ищецът е претърпял както при инцидента, така и през времето на възстановяването му, ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от датата на подаване на заявление по чл.410 ГПК пред ВРС - 15.07.2020г до окончателното изплащане на вземането, присъдено на основание издадена Заповед за изпълнение № 3530/27.07.2020г по ч.гр.д.№ 8155/2020г на ВРС-33с-в; както и

2/ ответникът дължи на ищеца П.Г. сума в размер на **1200лв** като частичен иск от общо претендираната сума от 7000лв – имуществени вреди, представляващи разлика между трудовото възнаграждение, което би получил ищецът от фирма „Блексирама“АД ЕИК 131457432, в която е работил преди злополуката и обезщетението за временна неработоспособност, получено за периода от настъпване на вредоносното събитие 13.03.2020г до връщането му на работа на 29.06.2020г, ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от датата на подаване на заявление по чл.410 ГПК пред ВРС - 15.07.2020г до окончателно изплащане на вземането, което вземане е присъдено на основание издадена Заповед за изпълнение № 3530/27.7.2020г по ч.гр.д.№ 8155/2020г на ВРС-33с-в, както и частите, с които

Е ОСЪДЕНО ответното дружество „ДИВАЙН ГАРДЪН“ЕООД ЕИК 200733684 да заплати на ищеца П. Г. Г. ЕГН ***** сумата от **195лв**, представляваща съдебно-деловодни разноски, съразмерни на уважените иски претенции в производството по гр.д. № 12359/2020г на ВРС, както и сумата от **255лв**, представляваща съдебно-деловодни разноски, съразмерни на уважените иски претенции в производството по ч.гр.д.№ 8155/2020г на ВРС-33с-в, на осн.чл.78 ал.1 ГПК;

Е ОСЪДЕН ищецът П. Г. Г. ЕГН *****да заплати на ответника „ДИВАЙН ГАРДЪН“ЕООД, ЕИК 200733684 сумата от **150,50лв**, представляваща съдебно-деловодни разноски, съразмерни на уважените иски претенции в производството по гр.д.№ 12359/2020г. на ВРС, както и сумата от **90лв**, представляваща съдебно-деловодни разноски, съразмерни на уважените иски претенции в производството по ч.гр.д.№ 8155/2020г по описа на ВРС- 33с-в, на осн.чл.78 ал.3 ГПК , **както**

вместо него ПОСТАНОВЯВА

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между **ищеца П. Г. Г. ЕГН ******* от гр.Аксаково ул.,„Капитан Петко Войвода" № 14 и **ответното дружество „ДИВАЙН ГАРДЪН“ЕООД ЕИК 200733684** със седалище и адрес на управление: гр.Варна 9009, район р-н“Младост“, ЗПЗ, ул."Ат.Москов"№ 308, представлявано от управителя Мариян Маринов, че

1/ ответникът дължи на ищеца сума в размер на **300лв** - частичен иск от доказаната по размер иск за сумата от **1000лв от общо претендирана сума от 2000лв** - неимуществени вреди в резултат на преживени болки и страдания от настъпило увреждане на здравето, причинено на ищеца от „Дивайн Гардън“ЕООД на 13.03.2020г, изразяващо се в луксация на дясна патела и увреждане на медиалния менискус - хоризонтална лезия в задния рог, които неимуществени вреди ищецът е претърпял както при инцидента, така и през времето на възстановяването му, ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от датата на подаване на заявление по чл.410 ГПК пред ВРС - 15.07.2020г до окончателното изплащане на вземането, присъдено на основание издадена Заповед за изпълнение № 3530/27.07.2020г по ч.гр.д.№ 8155/2020г на ВРС-33с-в; както и

2/ ответникът дължи на ищеца П.Г. сума в размер на **1200лв** - частичен иск от доказаната по размер иск за сумата от **1981,79лв от общо претендираната сума от 7000лв** – имуществени вреди, представляващи разлика между трудовото възнаграждение, което би получил ищецът от фирма „Блексирама“АД ЕИК 131457432, в която е работил преди злополуката и обезщетението за временна неработоспособност, получено за периода от настъпване на вредоносното събитие 13.03.2020г до връщането му на работа на 29.06.2020г, ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от датата на подаване на заявление по чл.410 ГПК пред ВРС - 15.07.2020г до окончателно изплащане на вземането, което вземане е присъдено на основание издадена Заповед за изпълнение № 3530/27.7.2020г по ч.гр.д.№ 8155/2020г на ВРС-33с-в, на осн.чл.415 ал.3 вр.чл.410 ГПК вр.чл.49 ЗЗД, и чл.86 ЗЗД.

ОСЪЖДА „ДИВАЙН ГАРДЪН“ЕООД ЕИК 200733684 със седалище и адрес на управление: гр.Варна 9009, район р-н“Младост“, ЗПЗ, ул."Ат.Москов"№ 308, представлявано от управителя Мариян Маринов, **да заплати на П. Г. Г. ЕГН ******* с адрес: гр.Аксаково, ул.,„Капитан Петко Войвода" № 14, сумата в размер на **147,61лв**, на осн.чл.78 ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА П. Г. Г. ЕГН ***** с адрес: гр.Аксаково ул.,„Кап.Петко войвода" № 14 **да заплати на „ДИВАЙН ГАРДЪН“ЕООД ЕИК 200733684** със седалище и адрес на управление: гр.Варна 9009, р-н“Младост“, ЗПЗ, ул."Ат.Москов" № 308, сумата от **1997,48лв**, на осн.чл.78 ал.3 ГПК.

Решението на ВРС не е обжалвано и е влязло в законна сила в частта, с която е отхвърлен частичният установителен иск за сумата от 500лв от общо претендираната размер от 3000лв за претърпени имуществени вреди в резултат направени разноси за лечението на травмата, включващи платени процедури, лекарства, изследвания и др., ведно

със законната лихва върху посочената главница, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК пред ВРС-**15.07.2020г** до окончателно изплащане на вземането, което вземане е присъдено на основание издадена Заповед за изпълнение № 3530/27.07.2020г по ч.гр.д.№ 8155/2020г на ВРС- 33с-в, на осн.чл.415 ал.3 вр.чл.410 ГПК вр.чл.49 ЗЗД и чл.86 ЗЗД

Решението на ВОС е окончателно досежно претенцията за **неимуществени** вреди, заявени общо в размер на **2000лв**, поради което **не подлежи на касационно обжалване** в тази част, арг.чл.280 ал.3 т.1 ГПК.

В останалата част постановеното въззивно решение досежно предявения частичен иск за сумата от 1200лв от общо претендираната сума от **7000лв** - обезщетение за **имуществени** вреди, **може да бъде обжалвано** с касационна жалба пред ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД в едномесечен срок от уведомяването на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____